

af „Forflag til Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m.“

Formanden: Det vil erindres, at det er Lovforslagets § 15 med de tilhørende Anbringelsesforslag under Nr. 27 og 28 samt det af den 2den Landstingsmand for 9de Kredz (Citrup) stillede Underbringelsesforflag, der er under Behandling. — Jeg skal give Ordet til den 7de Landstingsmand for 2den Kredz.

Schlegel: Jeg tillod mig, da vi behandlede den første Del af dette Lovforslag, at fremkomme med nogle Bemærkninger, som finde deres fulde Anvendelse paa den nu foreliggende Paragraph, og jeg maa derfor gaa noget tilbage til den og de Ytringer, de gave Anledning til. Jeg fremhævede, at man, hvis man vedtog Udvalgets Forslag, vilde komme til i en ikke ringe Grad at indskrænke den personlige Frihed, og at man vilde give Politiet en Myndighed, der forekom mig ikke at være uden Betænkelse, idet man vilde overlade væsentlige og vigtige Ting til dets noget vilkaarlige Afgjørelse. Der blev herimod fra flere Sider gjort gjældende, at den forpøgede Myndighed, som Politiet fik, ikke var noget Seregent for dette Lovforslag; thi den nyere Lovgivning var netop tilbøielig til at give Politiet en vis Myndighed, som det ikke tidligere havde haft, hvorhos der blev udtalt, at Vilkaarligheden fra Politiets Side var der ikke Tale om; det var faste og bestemte Regler, der her blev foreskrevne. Hvad Indskrænkningen i den personlige Frihed angaar, fremhævedes det, at Lovudkastet tildels gjentog de Regler, som allerede nu bestode, og at i alt Fald Indskrænkningen var en naturlig Følge af den udvidede Vandrelyst, som den nyere Tid havde medført. Jeg skal nu for det Første bemærke, at jeg tror dog, at man, naar man gennemlæser Udvalgets Forslag, vil finde, at der er ikke Lidet overladt til Politiets Vilkaarlighed; jeg behøver blot i saa Henseende blot at fremdrage dette Forslag under Nr. 27, 2det Stykke, idet det vistnok ikke vil kunne benegtes, at der deri er givet Politiet en overordentlig stor Myndighed. Med Hensyn til den personlige Friheds Indskrænkning skal jeg bemærke, at selv om det er saa, at man kun gjentager ældre Bestemmelser, saa har det for mig ikke ringe Betydning, at disse Bestemmelser, som nu ere henved 50 Aar gamle, ved nu at optages i en ny Lov faae et ganske andet Præg, end de have, naar de blive itaernde i den gamle Lov. Jeg tror heller ikke, jeg har Urret i at sige, at Politiet ved

disse Bestemmelser faar en Myndighed, der er noget vidtgaende, og at det er lidt i Strid med, hvad der ellers er Tilfældet. Jeg skal i saa Henseende indskrænke mig til at henvise til et Gebet, som ligger dette særdeles nær, og som endog tildels falder ind under dette, det er Politiets Forhold lige over for almindelige Rejsende, hvorom dette Lovforslags § 1 bestemmer, at Forpligtelsen til at være forsynet med Rejsepas ophæves. Det vil erindres, at det ikke er mange Aar siden, at man var forpligtet til at være forsynet med Pas, naar man ankom her til Landet, og det var ligeledes en almindelig Forpligtelse at være forsynet med Rejsepas, naar man reiste ud af Landet. Det Sidste gav Anledning til en overordentlig Mængde Indskrænkninger og strenge Kontrolbestemmelser for at paase, at Ingen slap ud af Landet uden at være forsynet med Pas. Gaa vi lidt længere tilbage i Tiden, var det endog Reglen, at man ikke engang maatte reise fra det ene Færgested til det andet uden at være forsynet med Pas. Først i 1844 blev det tilladt at komme fra Sjælland til Møen uden Pas, og først i 1846 blev der udgivet en almindelig Bestemmelse, hvorved denne Paastrang her i Landet ved Færgestederne faldt bort. Jeg tror, at det er erkjendt, at saalange disse Bestemmelser bestode, havde Politiet en særdeles stor Myndighed over for almindelige Rejsende og kunde føre en Kontrol med dem, som kunde være overordentlig generende for de Vedkommende. Denne Myndighed har Politiet i alt Fald paa dette Gebet ikke længere, og det maa derfor siges, at, naar vi nu her give Politiet en ganske lignende Myndighed, saa er det i alt Fald tildels et Tilbagestrid. Man har som en Grund for disse Indskrænkninger sagt, at den udvidede Vandrelyst hos de Arbejdssjægende nødvendiggjorde dem; men det skal dog i alt Fald her fremhæves, at den udvidede Rejsefærd tidligere har ført til modsatte Resultater; den har nødvendiggjort Ophævelse af alle Indskrænkninger og Skranke, der før fandtes, og jeg antager, at det vil være overmaade vanskeligt efter den Udvikling, som Landets Kommunikationsmidler have faaet, og den Bevægelighed, der derefter er kommen til Siede, at sætte Grændser for den, som kunne siges at være nogenlunde passende, og som man ikke efter kortere eller længere Tids Forløb vilde blive nødt til at tage bort. Det forekommer mig derfor, at den Vej, man her er i Færd med at gaa, har sine meget store Betænkkeligheder. — Udvalgets Forslag til § 15 deler sig, som allerede fremhævet, i to Dele. Den første Del er efter min Mening temmelig uskyldig,